



תלמידי תואר 00008 :מזה 2017

בראשית †††††
שמות †††††
ויקרא †††††
במדבר †††††
דברים †††††
קלל †††††

נחמה
וחצי
קפה של שכונה

הַבָּה לְהַבָּא

כתב עת לשירה עברית עכשווית ועתידית

גיליון 00008: שנה 02017

וויאג'ר 01: 20,621,355,711 ק"מ מהבעיה של השמאל
וויאג'ר 02: 17,033,937,561 ק"מ מהבעיה שלי איתך

משיח: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, סער יכין, עמנואל יצחק לוי,

רעואל שועלי, רועי כספי, נדב נוימן ונח אנגלהרד

ניקוד: רועי "הכריש" שניידר

עיצוב ודימויים: עידן אפשטיין @ screw.life

אפקט בפוטושופ: Oil Paint

מו"ל: מקום לשירה

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פיס: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה יוצא בתמיכת מפעל הפיס והמכון הרומני לתרבות



07:30 - 01:00

א'-ג'

07:30 - 02:00

ד'-ה'

07:30 - 19:00

ו'

09:00 - 02:00

שבת

03-6852326

אחד העם 144

פינת כיכר הבימה 2

ועכשיו אנחנו למעלה. זוהי רק התחלה.
 אני מאמין ומקווה, שהמשך יהיה מהיר.
 ואם הרוסים - בשיתוף האמריקנים -
 שואפים להיות הנוחתים הראשונים על
 מאדים, בואו נקדים אותם בצעד או שניים:
 בואו נבנה אסטרטגיית-חלל ישראלית,
 שתהיה מושתתת **כבר מלכתחילה** על
 יציאה ממערכת-השמש. את היישומים
 הטאקטיים המזרח-תיכוניים בואו נראה
 רק כפראגמטיקה צבאית בעדיפות
 נמוכה ומאולצת.

אנחנו לא נחשוב אפילו למעלה (כי
 המושגים "מעלה" ו"מטה" אינם ישימים
 מבחינה יקומית) - אנחנו נחשוב **החוצה**,
 אל מחוץ למערכת-הסולארית, אל מחוץ
 לאלפא-קנטאורי, אל מחוץ לביתא-קנטאורי,
 אל מחוץ לאפשרויות היקום המתכווץ-
 מתרחב, אל **היקומים האחרים**. לא פחות
 מזה - כי משם באנו או הובאנו, ואנחנו תמיד
 רוצים לחזור הבייתה. הלוא זוהי במקורה
 הציונות, לא כן?

$$\frac{5}{72}$$




יואב עזרא

המארח הגדול י ה ו ה

וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְאָרוֹן
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְשֵׁרוּתִים
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְמַחֲסוֹן
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְאוֹטוֹ
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְחֶדֶר
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְמַרְפֶּסֶת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְגַג
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְחֶדֶר-הַמְדֻרְגָּנוֹת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְחֶדֶר-הַמְשָׁאבוֹת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְחֶדֶר-הַמְכֹּנְנוֹת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְבִנְיָן
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְמִשְׁרָד
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְבֵית-הַכְּנֶסֶת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְחֶדֶר-הַתְּפִלָּה
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת לְבֵית-הַקֶּפֶה
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת
 וְאֵנִי צָרִיף דְּלַת
 עוֹלָם
 דְּלַתוֹת
 וּפּוֹתָחַ
 הַדְּלַתוֹת
 הַשְּׂכָם
 בְּבִקְרָה
 לְבִרְכָה
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַמְאָרֵחַ הַגָּדוֹל שֶׁל הָעוֹלָם בְּעוֹלָמוֹ

$\frac{9}{72}$

$\frac{8}{72}$

יואב עזרא

לגמרי

הָרִיק מִתְאֵר אוֹתָךְ בְּצִוְיָהּ הִכִּי טוֹבָה לְגַמְרִי

יואב עזרא **היא עצמה גרושה ובאה לעשות ייעוצים לזוגות**

מִנֹּחַ מִסְבִּיר פְּנִים אִיךָ לְחִיוֹת

יואב עזרא **כל הפאר והתפארת**

הַר נוֹפֵל עַל כּוֹס זְכוּכִית כְּכָה אָדָם

יואב עזרא **פרחים**

זֶה שִׁיר שְׁפָרְחִים לְעוֹלָם לֹא יִבְיִנוּ

- ה ב ה ל ה ב א -

שגיא אלנקוה

α

אָנִי רוֹצֶה יוֹתֵר. לְאַחֵז אֶת מִכְשֵׁיר
הַטְּלָפוֹן וְלִדְעַת שְׂאֵינִי אוֹחֵז אֶת הָאֵינֹת
שֶׁהֵיא אָנִי, אֶת הַעֲדָר הַפֶּשֶׁר שֶׁבְּתוֹכִי,
שְׂאֵינִי צוֹלֵל בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל לְהִיּוֹת בְּפָנִים, שֶׁל לְהִיּוֹת
עֵבֶר בְּתוֹךְ הַסּוּבְּיִקֵּט שֶׁמְרַכֵּז אֶת הַכֹּל בְּתוֹךְ
נִקְדָּה בְּגִדְל אָפֶס, שְׂאֵינִי כֹחַ נִגְד
לְנִקְיוֹן וְלִצְחוֹת שֶׁל עֵצָם, שֶׁל גּוֹף,
שֶׁל מִשְׁג, שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹכִי מְנִיפָה, אוֹ אֶפְלוּ אֶצְבַּע כְּחֵלָה,
שֶׁפַעַם בְּמֵאָה שָׁנָה יֵשׁ בְּתוֹכִי רוּחַ קְרִיָּה
בְּתוֹךְ גִּדְשׁ הַחֵם וְהָאוֹר הַמְּסַמָּא, שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹכִי
נִקְדָּה תְּכֵלֵה.
אָנִי רוֹצֶה יוֹתֵר, אֲבָל לְרִצּוֹת יוֹתֵר פְּרוּשׁוֹ לְהִיּוֹת עֶבֶד
נִרְצָע, לְטַבַּע בָּיִם אָדָם, לֹא לְהִיּוֹת.

 $\frac{11}{72}$ $\frac{10}{72}$

שגיא אלנקוה

α

כְּדֵי לְחַצוֹת אֲבוֹקְדוֹ
יֵשׁ לְהַפְעִיל כֹּחַ,
הַרְבֵּה כֹּחַ.
כְּדֵי לְשִׁחוֹת אוֹ לְנָשֵׁם,
אוֹ לְרִקְדָּה,
יֵשׁ לְהַפְעִיל הַרְבֵּה כֹּחַ.
וְאָנִי הַפְעֵלְתִי הַמּוֹן כֹּחַ,
וּפֹה וְשֵׁם לֹא הָיָה
לִי מִסְפִּיק כֹּחַ.
הָיָה לִי כֹחַ לְנָשֵׁם עַד כְּאוֹן,
לְהִיּוֹת צְלוּל, לְבָרָה,
לְחַסֵּר וּלְחַבֵּר.
הָיָה לִי כֹחַ לְהַבִּיט לְשָׁמַיִם
וּלְרְאוֹת אֶת הַכּוֹכָבִים.
לֹא הָיָה לִי כֹחַ לְשִׁמְחָה,
אֲבָל הָיָה לִי הַכֹּחַ לְרִצּוֹת לְשִׁמְחָה.
לֹא הָיָה לִי כֹחַ לְחַדֵּר דְּרֹךְ הַשְּׂכָבוֹת
הַמְעֻבּוֹת שֶׁל מְצִיאוֹת הַחַיִּים,
אֶף הָיָה לִי הַכֹּחַ לְהַתְּכּוֹפֵף
וּלְעֵבֶר. וְלְנָשֵׁם.
יִשְׁנֹו חֶסֶר וּדְאוֹת.
לְחִיּוֹת פְּרוּשׁוֹ
לְהַפְעִיל כֹּחַ.
לְהִיּוֹת עֲדִיו, מִתְחַשֵּׁב,
פְּרוּשׁוֹ לְהַפְעִיל כֹּחַ.
לְמוֹת פְּרוּשׁוֹ
לְהַפְעִיל כֹּחַ.
וְכִמָּה כֹּחַ שֶׁתְּפַעִיל
לֹא תִצְלִיחַ
לְהַזִּיז כְּלוּם.

אייל שלום

על מותו, ברבות

ובכיתי למחפיר כמו רגיל ובאחת ולפרוטרוט
 והייתי למשעי כמו רטוק ולגימה ולדורות
 וקדם שבכיתי
 רבוא בכיתי
 רבואות ולמכביר כמו בכיה ובמגמה כמו בכיות.

הרג ההרג ינע מקדם עם הזמות.
 כמו בקרו של בקר בו בבקר בו חשבתי לו את מוח
 לפי שאז חקר בי מה כל כך דחוף
 להדמות כששעתי

עד זרא
 כשקניתי
 מזמרה

למותו של המשורר.

$\frac{13}{72}$

$\frac{12}{72}$

מצד אחד יום בו ילד שיר, אבל אני
 רק לדות שקטות דוקטור ומהצד
 האחר, ברבות חלון פוער
 ובו זרחות

- מאתים שנות ספרות -

למותו של המשורר.

כך שזה היה הכל
 באמת תהיתי. ועוד תהא
 השתאותי כבושה. מאז. כשהייתי
 שוב לכל

הפחות ועוד
 פחות ועוד
 יותר עד שנטייתי
 למהיות

כמו עשן
 מן הפלחן
 על השלחן בגאיות-

ההריגה (כמו שהוא נספג
 במגבות, באניצים
 בשתי-
 ובסרגה-) כשבכיתי

על מותו של המשורר.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אייל שלום

א

הילד יושב על ברקו של הארכיבישוף
הארכיבישוף יושב כשעל ברקו הילד

הילד אוהב להתנדנד על ברקו של הארכיבישוף
הארכיבישוף אוהב לנדנד על ברקו את הילד

הילד קצת פוחד כמו ילד על ברקו של ארכיבישוף
הארכיבישוף קצת פוחד כמו ארכיבישוף
שעל ברקו ילד ומעליו
הכח

הקיום

השדרה

ה'

אחד

וכד'

והנה רוח פלאית תרד קיונה
על פניו של ארכיבישוף

לישועת הילד מן הסרה

אבל מה

שחרוץ

רוצה בתמונה



-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

בים בתוך הלילה

גל עזרן

.א.

דברתי על זה שהדגים
לא יודעים שהם דגים
מישהו חיב להגיד להם שהם דגים
כל שלש שניות מישהו צריך לספר להם
שהם דגים ומישהו צריך להגיד גם לו
משהו אחד ודברים בין הרגלים ובין השמים
ובין הציפה של מתן על המים לביני
הוא עוצם עינים אני בוהה

יכלנו לבלות כל כך יפה ביחד
ואנחנו תמיד רק מבליים, שנים
אני אומרת שאנחנו צריכים לנסע לפריז ולפמפלונה
בכל פעם שאני מרגישה שהוא שכור מספיק כדי להסכים
והוא תמיד מסכים
ואנחנו אף פעם לא נוטעים.

.ב.

דברת על זה שאת מפתחת
ושאת לא מבדילה בין מים לשמים
ושמלא דגים קטנים את מרגישה אותם
למטה ושאת מפתחת.

תדר נמוך של הרגלים מגנים
הרגלים של חיות טורפות,
טורפות בני אדם, שפוחות יין על עצמים
וצריכות לשרותים כל כמה פעימות,
אני וברט הקרפדות מחרישות את תסיסתנו
ברוח ננצפות על ידי המדרכה המאשימה
ולא על ידי הנערים עם העניבות.

המדרכה מבלגנת ואדמה. רטבה.
קר היום והיא לא תתאדה.
בקפה סלקט היו מעדיפים שאחצה את הכביש
ואתנדף למסעדת לה קופול.

אבל אני רוצה עוד קצת גאון וברזל,
כווצי עינים והחמצות פנים
ועוד החמצות, ונצנוצים מהמדרכה
שהכתמתי ללא עצרתה של השמש,
אני מסתכלת עליה והיא עושה לי בושות.

עלי לחשב חשובים ולדיק בועה זוהרת בין שני קוים
(בושות גם בעיני כל האורחים)
לפלס לעצמי אבני שפה לנעלים ישנות
אני חבה להן את כל הנפשות ואת כל הבהיות העצובות
בטרם אבקש "סקוזה מוואה" מעניבות הגברים
ואחליק ואפל

 $\frac{17}{72}$ $\frac{16}{72}$

פרטיטורה של אמנות הפוגה (קפה סלקט מול לה קופול) גל עזרן

א

גל עזרן

אֶל מוֹל שְׁלַחַן כְּתִיבָה בְּגִבֵּה אֵיבְרֵי הַפְּנִימִיִּים
 רְכַנְתִּי בְּזוֹיֹת שְׂאִינָה יְשָׁרָה
 בְּרַחֲמֵי סְלָעִים אֶל מוֹל אֲצוֹת
 אֶל תוֹךְ הַסֵּל. אֲנִי וְהִרְפִּיכוֹת עוֹד הֵיִינוּ בְּחַיִּים.
 לֹא מִחֻבָּאוֹת בְּמִקוּמוֹת הַמְּסִימִים שֶׁבִּשְׁלַחַן
 טָרָם הִסְפַּקְתִּי לְנִשְׁף עַל הַחוּל.
 אֲנִי זֹכֶרֶת אֶת הַכֵּל. הַמְּשִׁימָה שֶׁנִּכְשְׁלָה.
 עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אוֹ עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ צְדָפוֹת
 שֶׁהִתְקַרְרוּ לְאוֹר הַפְּלוֹרוֹסֵנִט, הַשְּׂמֶשׁ הַחֲדָשָׁה
 וְזָרוּעַ אַחַת סֶרְטֵנִית שֶׁנִּשְׁפָּקָה
 בְּרַחֲמֵי מִמְנֵי וְהַשְׁתַּלְטָה עַל אֲזוֹרִים בְּגַפִּים
 שֶׁבַחְשָׁף לֹא יְכַלְתִּי לְרְאוֹת.
 פְּרֻקְתִּי רְגָלִים. אֶפְסַנְתִּי שְׁנִים
 שֶׁלֹּשָׁה קְרָקוּשִׁים נִשְׁמָעוּ בְּשִׁלֵּשׁ דְּלַתוֹת
 וְלֹא הִצְלַחְנוּ לְחַזֵּר לְיָרֵחַ שֶׁל יוֹם רְאוּנוּ.

 $\frac{18}{72}$

נחמה

נדב נוימן

מֵה שֶׁמִּנְחָם אוֹתִי יוֹתֵר מִכֹּל
 יוֹתֵר מִחֻבּוֹק אִמְהִי אוֹ הִיקוּם הַגְּדוֹל
 הוּא הַגְּעִיגוּעַ הַמְּשִׁתָּף שְׁלִי
 וְשֵׁל הָאִישׁ שֶׁהוֹלֵךְ מִמוּלִי
 אֶל בְּעִבּוּעַ חֵם וְסִמִּיךְ בְּתַחֲלָה
 צְמוּדִים זֶה לְזֶה בְּתוֹךְ מַחֲלָה
 שְׂאִין לֵה דְפָנוֹת וְאִין לֵה שֵׁם
 וְלֹא הָיוּ לָנוּ אֵלֶיךָ כֹּל טְעָנוֹת
 הֵיִינוּ זֵיק אֶחָד שְׁנוּשֵׁם וְנוּשָׁף
 אֶךְ הַזֵּיק הַלֵּךְ וְהַלֵּךְ וְרוֹשָׁף
 וְשִׁרְפָה גְדוֹלָה שֶׁרְטָטָה אֶת הַגְּבוּל
 וַיִּכְבּוּי הוּא לָחַת לְזֶה שֵׁם.
 הָאִישׁ מִמוּלִי וְאֵינְנִי יוֹדֵעַ
 אֶת שְׁמוֹ. גְּעִיגוּעַ כִּזְה מִנְחָם
 (הַגְּעִיגוּעַ הַזֶּה הוּא גַם שְׁלָכְם?)
 גַּם הִרְחוּב מִתְגַּעְגֵּעַ כְּלוּ
 אֶל חֻבּוֹק גְּדוֹל שֶׁל קִיץ
 בְּלַתִּי נִגְמַר לְלֹא חִיץ, לְכוּ
 אֵינְנִי שׂוֹאֵל לְשֵׁמוֹ שֶׁל הַשָּׁכֵן
 אֶלֶּא מִבְּעִבֵּעַ אֶל הִרְחוּב בְּתַקְוָה
 שֶׁמִּישָׁהוּ יִמְצָא אֶת זֶה מִנְחָם.
 אִם לֹא, אֵז אֶגְוֵעַ. גַּם זֶה מִנְחָם.

 $\frac{19}{72}$

החלל הוא הדבר היחיד שקושר אותי אל אנשים.
כל עוד הוא מתרחב אפשר לנוע, לנופף,
אפשר לשמע במרפסת צינצי קנריות
ומבעד להן איש אומר לאשה:
אני אוהב אותך,
אני מביט בך מביטה אל השמים ורואה
דברים מתפוצצים.
ויטמן אמר שהכל הולך הלאה וכלפי חוץ,
אך שפתו מבדילה בין אקספלואוד ואימפלווד.
בינתיים אין לה דבר מתמוטט, אך
כשהיקום יפסיק להתרחב לא נוכל לזוז עוד
ולא תהיה לזה מלה.
אני אביט בך קפוא מביטה אל השמים ורואה
עננים שחרים קורסים.
זה יהיה יפה, אבל אני מעדיף תנועה החוצה
אל הנצנוצים המתנפחים מאל הקרמל המתקרר
כמו מכרה שקורס אל תוך עצמו.
הלב הוא קנרית
והוא עוד לא החליט
להתכווץ
להתרחב.



מהירות החושך

חלמתי ששולחים את הכהן הגדול לחלל, מתוך חישוב שהוא יזכה להגיע למהירות האור, אל אלוקים. כי הרי, אומרים החכמים, כשהמהירות גדלה הוא מזדקן יותר ויותר בקצב הצב, ויחד עם ההתפתחות הטכנולוגית בדורות מאז השיגור, שתשודר כל הזמן מהארץ, החללית תוכל לשרד את עצמה עוד ועוד, להתקרב למהירות האור עוד ועוד, ועוד בחייו – הוא יספיק. אבל פתאום אחרי הרבה דורות, כשהוא כבר זקן מאוד, הוא מתחיל לקבל ידיעות שהכול בכדור"א קורס, והוא קולט שכל הזמן הוא נסע בכיוון הלא נכון, ושהשליחות שלו היא דווקא לחזור, לחזור כמה שיותר מהר, שהוא המשיח, האיש האחרון מהדורות העתיקים, מהנפילים מימי קדם, היחיד שעוד חי את מה שהיה, שמבין כמה הכול השתבש. אבל ככל שהוא חוזר הוא מקבל עוד ידיעות – אין כבר למה לחזור. ובסוף גם התשדורות האחרונות פוסקות, והאדם האחרון מכבה את האור – הוא נוסע אל החלל השחור.

רוצח בשוגג

חלמתי שאני רוצח את אשתי, רוצח אותה בטעות. ואני בורח מגואל הדם בכל העולם, לעיר מקלט רחוקה – לקהילה יהודית בחלל. כי הגאולה היא על דם שנשפך על הארץ. וגם היהודים כבר יודעים שאסור לשים את כל הביצים בכדור אחד. והכוכב הוא מסתובב ל-א-ט, ומתפללים שחריית פעם כמו בשבעה שבועות שלנו, ושבת רק יש פעם בשנה והיא נמשכת כמעט חודשיים, ואנשים חוגגים רק ראש שנה אחד בכל החיים, ופסח אחד וכו', ופעם בשבעה דורות יש דור של שמיטה. ובאותה תקופה כל כדור"א מתייבש, ואין מקווה, כי מפסיק לרדת גשם, והיהודים נכחדים. ואפילו כשמביאים להם צינור דק, שיזרים מים מהחלל לשמיים, הם אומרים שזה כלים, מים שאובים. ונשים נוסעות לכוכבים רחוקים כדי לטבול, אבל לא מספיקות לחזור. אבל כולם חושבים שהבחורים הכי טובים נמצאים בכדור הארץ, הישיבות הכי טובות, השידוכים הכי הכי. והבת הגדולה מתעוררת בלילה, ונכנסת למיטה שלנו, כי הנה אשתי נמצאת לידי בחלל, ולא השתנה כלום. זו סתם הייתה טעות. והבת בוכה, היא חושבת שהארוס שלה שלח לה מייל בשבת מכדור הארץ, כי איך האור הספיק להגיע בחושך. מייל? לא נפגשתם כבר שנים. למה את בכלל מחכה לו? ואשתי כל הזמן עצובה, ולא מוכנה להגיד למה. ואני שואל מה עשיתי לך? והיא רק אומרת: אתה לא אוהב אותי. אולי פעם אהבת אותי, אני לא יודעת. ולא ברור אם אהבת אי פעם. ואני שואל אבל מה עשיתי לך? והיא רק אומרת: לא עשית כלום. ולילה אחד, אחרי הרבה שנים, אשתי פותחת בפניי את הלב, ואני רואה בתוכו סכין.

סרטון של חתול יותר פופולארי מתורת משה¹

החתול חולם: ידיים שלא נגעו בהם זרים. מה שחסר זה דירוג. שלא הולך לפי פופולאריות. כלומר שכל לייק. שווה לכל לייק. לייק מפרופסור צריך להיות פי 100. מלייק מאינסטלטור. הבעיה ברשת החברתית. שהיא דמוקרטית. ואז הכול זבל. כולל הזהב. האלפיזיקה מסוגלת. להפוך זהב לזבל. האלבולוגיה מסוגלת. להפוך מחשב לבנאדם. האלמתמטיקה מסוגלת. להפוך משוואה לבנאדם. והאלגוריתמיקה מסוגלת. להפוך את האינטרנט. לתורה. חתולים וחדשות יותר חשובים מספרות. ראיונות יותר מעניינים מרעיונות. היה צריך רשת שבה לאדם יש דירוג חשיבות. ואז גם לתוכן הייתה חשיבות. בקיצור צריך רשת חברתית חדשה. המצב הנוכחי לא יישאר לנצח. כי לאנשים יש צורך בנצח. ובתרבות גבוהה. זה צורך אמיתי ולא המצאה חברתית. ומה שחסר זה לא היוצרים, אלא העורכים, פונקציית ההערכה. הרשת החברתית היא כמו הרשת העולמית לפני גוגל. עם תוצאות חיפוש חתול חתול חתול, האינטרנט נראתה כמו המזבלה הגדולה שבסוף העולם, ובראש הר הזבל, הנביא – חתול. וגוגל נתנה היררכיה, שמאוד דומה לעולם האמיתי. כיום זו כמעט כפירה להאמין. שיש אנשים חשובים יותר וחשובים פחות. אבל מה לעשות יש אנשים שהם זבל ויש אנשים שהם זהב. בקיצור, פייג'ראנק לאנשים – פרסוןראנק. אם חסר סרגל – העולם משתגע. ומשה אומר: עם ישראל אוהב ג'אנק. והחתול: תורה היא אלגוריתם שמדרג את אלה שמעדיפים ג'אנק כג'אנק בעצמם. כמו שדירגו את האתרים על סקאלה לוגריתמית, לדרג את האנשים על סקאלה לוגריתמית. ואז כל הדיבורים על שקיעת התרבות יהפכו לזריחת התרבות. ומשה: קצת נאצי לדרג אנשים, לא? והחתול: האינטרנט זה מקום פאשיסטי. אפילו בגרמניה הנאצית להמון לא היה כזה כוח. טוטליטאריזם זה דירוג של אנשים לפי כוח. הומניזם זה דירוג של אנשים לפי רוח. יש פתרון מתמטי. מתישהו, מישהו, יעשה בו שימוש חברתי. כל מי שימליץ על דברים מוצלחים ראשון – יעלה בדירוג. הסינפסות ממנו יתחזקו – כמו במוח. כדי שהחברה תהפוך למוח – צריך אלגוריתם על בניאדם.

 $\frac{23}{72}$ $\frac{22}{72}$

1 עיגול שחור הוא שם העט של סופר חרדי, מחבר הספרים "ספר עלטה" (רסלינג, 2014) ו"צורת עתיד" (רסלינג, 2017)

אסיף רחמים

מטריקס, מבקע

ברוח
 מויל דלתות חלום שבורות
 מבצעד - מקרקר
 מנוע
 הזמנים;
 מח, פוכב בין פוכבים;
 מח, תחנה שלוחת-חוטים;
 מח, צף כמו דג-ג'לי
 בקצה החיצון של אזור הבעותים
 (שמט
 ברוגה
 נחלדת מעצמה
 בחרוק
 פצוצה לחלקים
 מהחר זולגת
 חשכה $\frac{25}{72}$
 אחריה $\frac{24}{72}$
 מחשבים);
 אין דבר שלא נקלט במכשירים.

אסיף רחמים

ת'טופורוס

פוספורוס הולכים
 מכרכים מפרפרי-בין-אצבעות
 בתדר הגלקטי
 אנטנות
 וגולות
 טבועי-ליקה
 לא
 רואים
 נהורא לאדמת הפבול
 הבוג שם זקנה
 מעשנת
 קנים בערפל
 אשועל לבד (צריף שתהיה)
 נוהרת;
 שוב לא עוד צלים עוד
 לא דמות ולא
 צל-דמות
 רק
 אי-אלף-עין
 מעור
 הוד מלכותו האבסורד
 ראש מגדל
 פחום
 באפלה
 פוספורוס
 נהורא
 צריף שתבלע;
 עולם שלם
 התד
 הנה לרעש
 מבצעד לעמוד האבן שקוע-מים
 מצרח
 פולס אלקטרומגנטי
 דפק חדש במעי העולם
 מי השגיח עלינו פעם
 לא משגיח בנו
 מזמן
 טבוע -
 לילה
 מפלט
 ברטט
 האנטני
 פחום
 באפלה;
 פוספורוס
 נהורא
 אשועל
 צריף ש
 תבלע.

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

ריאליה אנומליה

אסיף רחמים

בְּשׂוֹת פְּרִיכִים מְגַבְעֵלִי-צֶהָב מְרִיק-שְׁקִיעָה בְּאֶפֶק הַפְּתוּחַ
טְרַטוֹר עֶשֶׂן נוֹסֵר;
עֶבֶר-דְּמָה תֵּלֶת-מְנוּעַ מִתְחַתֵּר
שׁוֹעֵט בְּעֶשֶׂב הַכְּסוּחַ.

פִּינָג

שְׁלוּחַ עַל מִשְׁטַחֲלָק שְׁטוּחַ רֶץ
לֹא הֶחְזֵר;
מִשָּׁהוּ-סֶתֶם, אוֹלֵי אָדָם,
נִקְרַשׁ בְּהַעֲדָר.

ככה כמו שהמילה ניתקת

דוד ניאו בוחבוט

נִבְקַע מִתּוֹךְ עוֹלָם מְרוֹקוֹ לְהַפְּלִיא
חֲלָקִיק נִפְשֵׁי דְמוּם אֲשֶׁר פָּגַע
בְּשִׁמְשׁ.
הִיָּה זֶה יוֹם
גְּשָׁמוּמִי בְּמִיחָד פְּאֲשֶׁר נִבְקַע
מִתּוֹךְ עוֹלָם מְרוֹקוֹ לְהַפְּלִיא
חֲלָקִיק נִפְשֵׁי דְמוּם, אֲשֶׁר פָּגַע
בְּשִׁמְשׁ.

מִתּוֹךְ הַשְּׁמֶשׁ הַחֲלָקִיק
נִפְּזָה כְּחֲלָקִיקָה, הַפֶּה לֹא חֲלָקִיקָה,
הַפֶּה מֵלֶה מִחֲלָקֶת.
בְּאוֹתָהּ הַמְּדָה, יִכְלָה לְהִיּוֹת יָרֵחַ
אוֹ שֶׁבֶרֶי רֵיחַ חֲמֻקִים, אוֹ תִקְוָה
קִטְנָה שֶׁל אוֹר
מְרוּחַ עַל פְּנֵי הַלְּבָנָה.
בְּאוֹתָהּ הַמְּדָה, יִכּוֹל הִיָּה
לְהִבְקַע שְׁקֵט אוֹ
לְהִנָּח אֶסוֹן מִתּוֹךְ
פֶּת שֶׁל מְפֻלְצָת. אֶךְ לֹא,
לֹא בְּלִילָה הַזֶּה, לֹאמֵר:
נִבְקַע מִתּוֹךְ עוֹלָם מְרוֹקוֹ לְהַפְּלִיא
חֲלָקִיק נִפְשֵׁי דְמוּם אֲשֶׁר פָּגַע
בְּשִׁמְשׁ.

27/72

26/72

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

שקשק אַת העץ עד נפל כל חי.
עד נפל כל חי שקשק אַת העץ.
פּלס דרך בְּהִמוֹן הַכּוֹעֵס.

צדיק ההמוֹן מפלס דרך
משקשק אַת העץ
עד למחק השסק.

בכעס חושק משקשק עץ השסק.
בכעס שוקק משקשק עץ השסק.
בכעס שותק משקשק עץ השסק
עד נפל כל חי.

בסוף שינה הזנב מתנופף.
בסוף שינה הזנב מתנופף.

זה הוא הנבל מגדל הזנב (!)
זהה הנבל מגדל הזנב (!)
קצץ אַת זנבו בְּהִנּוֹף חֲנִית (!)
פָּזַר אַת זנבו לְרִסְיִים על אדמת
הדרך למען יראו ההמוֹן.

תרועת העומדים בשקיעת המוסר
עומדים ההולכים במצפון מוסת.
עיניהם גאות ולבם מיסר.
הולכים העומדים בשקיעת המוסר.
בקצה שינה פרתו הם זנב!
השיבוהו מידי --- לבית חטאיו.

משקשק עץ השסק עד נפל כל חי.
עד נפל כל חי
עד נפל כל
חי.

בבקר קר ומואר
סמוך לחנות הספרים
ישב בנו המבגר, התפוזי
של אביו
שלא היטה לו תקוה לבנו
שילמד לקרא.
הוא ישב מכופף
סוגר סדור חום ישן
על אצבעו.
בנו הביט ברחוב המזגג
מחוץ לחנות
נערה
מסרקת בשער חברתה
הבו תמה
שלב אַת זרועותיו
על בטנו הרמה
ראשו הנקבובי בקק
שערדו נמלא בקק
כתמי אור
שלא ראה האב
בגלל שאהב.



לבבות דקל

רועי כספי

עצי הדקל בכו, שכן הואיל וזה סיפור יתכן שגם עצי דקל יבכו. הווילון בגון עש ברוח נתבדר וצללי הברוש התבדרו, עורבים ואור דילגו בינות ענפיו כמו הצביעו בעליזות אכזרית על רצפת החדר, כאילו צחקו עליו. ובמשב רוח חד, החלטי וזריז, תושייתו עולה על רוח אנושית טיפוסית, הוסט הווילון וחשף עץ דקל ירוק שבכה מאווד. אף על פי שאור צהריים נעים הזהיב קווצותיו כעדיי זהב הנשמטים מצוואר ענוג אל קרקעית היום, ומרובעי הבוהק של עיניי החלונות חלמו את לוחט חלומם על פני הרצפה, בכה הדקל, הרבה-בככה. כ-כ. כ. נכון, אולי מפני שאין לו עבודה, אבל האם לא די להיות עץ דקל. די. די. נמשיך. הרקיע תכול כאילו מרמז, בשפת-ענפים, על יופי נאצל. את/ה רוצה לשאול: מה כוונתך בנאצל: האם תוכל/י לשוות בדמיוןך את כוכבי-המרום כשאגם הרקיע שוקט, שקוף כמשטחי בדולח. או, פרח דמיון כחול, נדיר במיוחד, כמו היתכנות של תקווה, בעמק מושלג אליו יצאה משלחת-מחקר, וחנו בכפר והתאהבו במקומיות. ככה. מרדוק קם אל החלון ודקה קצרה כאילו היה מהרהר, עצר נשימתו ונשף, בעודו מדמין איך הוא מדגדג את שיערות הדקל. משהו מפריע לך מרדוק, מה מפריע לך, שאל את עצמו, אבל תשובה לא בחלה מעצמה לבוא. מר-לי. מר-לו-ק, צריכים היו לקרוא לך. טבול אצבע ביוגורט ולקק אותה [לא אכלת כבר, כמה, כמה ימים לא אכלת - אבל יוגורט? מרדוק, יוגורט?! אפשר לנקות איתך את הרצפה, אבל עם חלב מרדוק? הוא לא נורמלי אני אומר לך, קורא/ת יקר/ה]. תראו את אפו, אדום כשל לי-צו. יש לך חשק הבוקר, זרוק עגבנייה על הברוש השחצו, ראה את הרסס שלה, מדמם בטמטום מנצץ מטה. את כל הפחדים של העולם הוא אכל, אבל לא עיכל טוב.

32
7233
72

חותך בבשרו. כמו חיה פצועה, מרדוק. לא רק, גם לאיש הוציאו צלע כדי שתהיה לו אישה: יהיה אשר יהיה, יום אחד זה ייראה יפה. כיתה של ילדים - מלאכי-חבלה קטנים - או עכבישים, או היו אלה כנפי-עטלפים, שהתרוצצו סמוך לתקרה התקרה. "מרדוק, מרדוק", קראו. - "מה, מה אתם רוצים. ומי פתח לכם את הדלת... אבל אם אתם כבר כאן", אמר מרדוק, והפתיע בכך אפילו את עצמו, "מדוע שלא תשבו לכם." - "נשב." מרדוק ניגש אל השולחן, תפס אגס בידו מצלוחית הפירות, בימנית אחז באולר וקילף את ציפתו הזהובה מתוקה על עילפון, וחתך בבשר האגס, רוחש הנוזל, למספר חתיכות. - "יאמ. טעים." - "ילדים קטנים," אמר מרדוק, ולפתע יכול היה לדמותם, כצלליות תחת למנורת שולחן, נופלות כמו אופניים מזווית אלכסונית של מדרכה, ומהלכת צלליות כגורי חתלתולים על חפצים. "אתם ממש ילדים קטנים," צחק מרדוק בקול גדול. - ["אנחנו רוצים לשחק משחק."] אבל מי יכול להעלות על דעתו צללים שאוכלים אגסים. - "רק רגע, אמר מרדוק וגירד עם ידו השמאלית את ראשו. ניגש אל החלון והסיט את הווילון. העננים נכנסו כולם לחדר, והסתודדו תחת התקרה (בלאו הכי הייתה נזילה, כפי שפלך יורד מקצה הר המגרד בציפורן את הרקיע, וקלפו). - "עכשיו קצת מים, אמר. הצללים לגמו מן המים: הברקים הספיקו להרתחים. לאחר מכן סחט מרדוק את העננים אל ספלונים. הצללים נרדמו בן-רגע. הכול כל-כך משונה, היה חושב לעצמו, לו רק אפשר היה לחשוב בחלום. - "כשארצה מכם דבר מה, אטלפן." - "על מה אתה מדבר?" - "כן, כשארצה דבר מה, פשוט חטלפן? עכשיו אני מתעורר," אמר מרדוק.

שירה חרש

(ניסים שהם דברים)

ג'רמי פוגל

א

דברים שיש לעשות:
מעבדה מדברית לאהבה

דברים שאי אפשר לעשות:
אי אפשר להתבונן בשתי העינים יחד

הדבר הנכון לעשות:
להאט לכדי מספר לא מכמת

דברים להתבונן בהם:
האשה הקטנה בשחור של עיניך

דברים שיש לזכר:

$\frac{35}{72}$

$\frac{34}{72}$

דברים לשכח:
איך להמנע מטעויות

דברים בלי קשר:
צל ענן וצל בגנו

דברים קשורים:
לך לך

דברים שהם נסים:
נס הוא התחלה וסוף כאחד

דברים שאין להם הפך:
לאהבה אין הפך

עץ
מעמד שם עץ
בבקשה
מעמד שם
עץ
עץ
איתן
עץ
מעמד
עץ
עץ
בבקשה
עץ
תודה רבה עץ
תודה לך
עץ
עץ

ג'רמי פוגל

א

מלכות היפי צדקו ככלות הכל
אין על שלום עולמי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

איך הפסדנו את מלחמת ששת הימים?

מאיר ויזלטירי

אלה מאתנו, שהפסידו את מלחמת ששת הימים, שתקו כל השנה הזאת. קיץ חלף, היה סתיו, נקף חורף, בא אביב, שוב קיץ הגיע. שנת בצורת, שנה שחונה מאין כמוה; כלומר, לאלה מאתנו שהפסידו את המלחמה. יתר על כן, חלומות פרעה מבעיתים מדי לילה כמעט, חלומות מייגעים וממררי יום – עדרים אינסופיים של פרות רזות הבולעות את כל הנקרה על דרכן, ולא נודע כי בא אל קרבן.

אי-אלה סופרים עבריים הפסידו את מלחמת ששת הימים.

למרגלותיה של במת כבוד דמיונית, שתאכלס במרומיה את דברני אגודת הסופרים, את משוררי שלמות הארץ, את מגוללי ההמשכיות ההיסטורית, את קושרי הכתרים לגבורת דור חדש של כובשי כנען בסופה, את המקהלות המגוונות המרננות בחדווה של קדושה, מוזמנים הננו לעמוד בידיים מורמות, כשסמרטוט לבן משתלשל מאגרופנו הימני.

אנחנו עדה כבושה ומוכנעת, נתינים מוחזקים.

נוסטלגיית קשישים בזויה מקננת בלבנו: מי יחזירנו לחודשיה הראשונים, הברוכים, של שנת 1967.

אנחנו נכים פוליטיים: הוויכוח 'סיפוח כן – סיפוח לא' מעורר בנו תימהון.

לכל אחד מאתנו אוסף של גוויות במגירתו.

במגירה אחרת, עור. עור שלם, מכף רגל ועד ראש, עורנו של מאי 1967. גם בו מתבוננים אנו בעצב ובתימהון. עורנו החדש מעלה צחנה איומה.

בחדרינו אגרטלים, ובהם צמחיה נבולה. לא החלפנו את הפרחים, זה שלושה עשר חודש.

לעומת הלואטים במעולף 'היינו כחולמים', היינו רוצים לצעוק: 'הלואאי'.

אנחנו רוצים בחזרה את הבצלים הדשנים ואת השומים הנינוחים, שהנחנו אחד לאחד במזווה שלנו. לא נשאר מזה כלום.

אנחנו בסך הכול סופרים. עגלת הספרות העברית שבה ושוקעת אל תוך בוצו הדביק של שמשום החושים הלאומי. בדיוק כשנדמה היה,



שהנה היא הולכת ונהפכת לנגד עינינו למכונת-מרוץ אמיתית, שבה ונתגלתה בכל עציותה, על היצול ועל ארבעת האופנים המחושקים פח. דוגמה חיה ומדכאה לגלגול נשמות.

הקורא העברי, שלא הצטיין מעולם בפתיחות חושית ושכלתנית מלהיבה, מדדה עתה לעינינו אנה ואנה בארשת פנים עיפה ובוהה, שרוף שמש משירות מילואים ממושך, מרודף זיכרונות מלחמה צורבים, מותסס על ידי הסתה לאומי פרועה, כשהגיונו ויושר ליבו רמוסים מכוחן של דילמות פוליטיות אלימות. לכל היותר, מחייך הוא אלינו בהתנצלות: אני לא בכושר. לא, לא עכשיו, בבקשה.

אי-שם זורמת לה, במלוא חירותה הקיומית, מוסיקה יפהפייה.

אבל בהקשר זה של חירות, של מוסיקה, של מאמץ ישר, עלינו לזכור (אין לנו ברירה, אנחנו זוכרים): אנחנו הפסדנו את המלחמה. אנחנו בידיים מורמות. השמש סושרת לנו ישר בפרצופנו. אנחנו צריכים להיות אסירי תודה למתת של מים ושל סיגריה, זהו מצבנו, במחילה מכבודנו. תודה.

הגבול רחוק עתה מתל אביב יותר מאי-פעם. היש בדיחה גרועה מזו. הגבול מוטבע עתה בכתובת קעקע על בשר כל איש, אין שואלים אותך אם אתה זקנה בת שישים או ילד הנכנס בשעריו של גן הילדים. אתה מושיט את הזרוע ועושים לך את זה. הגברות הקוקטיות ביותר מקבלות את זה על התחת. זה לא יורד.

ככל אלה הנתונים בתנאים ללא נשוא, רשאים אף אנו להזות על מחר טוב מזה. אנו רשאים לבדות לנו תהליכים אפשריים, שסופם טוב. אבל כל אדם נבון יודע, שענותיו קצובות ושעלומיו בסכנה מתמדת. אדם יודע, שאם ישקע היום בחובות, יצטרך לשלם שנים ארוכות, וזה כמובן במקרה הטוב – שיהיה לו במה. אדם נבון יודע, וזה מפריע להזיות משככות כאב.

אלה מאתנו, שהפסידו את המלחמה, מפסידים אותה כל יום מחדש.

מאופק עד אופק משתרע הקיום הלאומי, חי וקיים. כמו השעון המדבר של שירות הטלפונים, הוא חוזר ואומר 24 שעות ביממה: אני קיים, אני קיים, אני קיים. אינך צריך אפילו להרים את השפופרת כדי שתשמע אותו. הוא קיים, והוא יחזור על עובדה זו ללא לאות, אין סיכוי שיתייגע משינון הפלא הזה, או שיתפנה למשהו אחר. הוא מפנה אליך את פיו ויורה את קיומו. כופף את הראש. כך טוב יותר.

במצב כזה, אפילו אהבה הופכת קוריוז. במצב כזה, אהבה דורשת תמימות בלתי מרוסנת. אימהות משננות מתוך ספרי ילדים נשכחים: עם המגן או על המגן.

אד חם עולה מתוך העם.

אנשים משלמים בעד כרטיס קולנוע ומסתכלים על הרצפה.

אנשים מפתחים להם מנד ראש עילג על כל דבר שבעולם.

אנשים שואלים כל אורח: הלנו אתה, אם לצרינו?

רק מכוניות הניקיון של העירייה, העושות את דרכן העצלה לפנות בוקר יודעות שעה צלולה, מפוכחת, של השתהות.

לצדן, יכולים אנו לפסוע ולדמות לעצמנו, שעודנו נושמים מלוא הריאה. כמימים ימימה, לפנות בוקר.

$\frac{39}{72}$

$\frac{38}{72}$

¹ ב-5 ביוני 2017 מלאו 50 שנה בדיוק לפריצתה של מלחמת ששת הימים ב-5 ביוני 1967. מה שאירע בפועל ב-6 ימי הלחימה ההם ידוע לכל מאן דבעי. אחר כך פרצה האופוריה עם אלבומי הניצחון והשיכון הלאומי. בקושי היה ניתן לשמוע קולות אחרים מתוך התרועה הגדולה שהפילה את חומות התבונה המדינית. בקושי גם ניתן להם מקום. אני מצרף כאן שקסט קצר שפרסמתי ב"תרבות וספרות" של הארץ (שערך אז בנימין תמוז) באוגוסט 1968, שנה וחודשיים אחרי המלחמה. בעצם נכתב ביוני '68, אך פרסומו בעיתון התמהמה עקב חטיפת מטוס אל על לאלג'יר, שהשפיעה על העורך לעכב את הפרסום עד יעבור זעם. הוא גם הוסיף את צירוף המלים "איש ודעתו" כדי להרחיק עצמו מן העמדה המובעת כאן. לכאורה הטקסט הוא מאמר קצר - אבל כשאני קורא אותו היום, הוא נראה לי שיר פוליטי בפרוזה. - מ"ן, מאי 2017

עמנואל יצחק לוי

יצא המרצע

החיים שלי
חתול בשק
ואני
שק.

$\frac{41}{72}$

$\frac{40}{72}$

נח אנגלהרד

א

Though nothing, will keep us together
We could steal time, just for one day
- David Bowie

בְּשׁוּבִי הִיְחִי מְרִיר כְּפִי שֶׁתִּמְנוֹן
כְּפִי שֶׁתִּמְנוֹנִים מְרִירִים לְמֵרוֹת שְׂרָצִיתִי לְשֵׁטֶף כְּפִי שֶׁגִּשָׁם
כְּפִי שֶׁגִּשְׁמִים שׁוֹאֲפִים וְנִסִּיתִי אֲבָל פָּצַעְתִּי כְּפִי שֶׁיִּלְד
כְּפִי שֶׁיִּלְדִים נִפְצָעִים אִז אֲמַרְתִּי לִי תְנוּחַ כְּפִי שֶׁלִּילָה
כְּפִי שֶׁלִּילוֹת נְבוֹכִים אֲבָל הֵשֵׁב לִי אֶהְבֵּה כְּפִי שֶׁנִּתְתָּ
כְּפִי שֶׁמִּתְנַגֵּם אֶהְבִּים גַּם אֵל תִּשְׂכַּח לְנֶשֶׁם כְּפִי שֶׁאִישׁ
כְּפִי שֶׁאֲנִשִּׁים נוֹאֲשִׁים רַק תִּבְטִיחַ אֵל תְּבוֹא כְּפִי שֶׁבִּאתָ
כְּפִי שֶׁבִּאִים וְהוֹלְכִים

נח אנגלהרד

א

בְּשִׁבִיל לְהִיּוֹת צָלוּב
דִּי לְהִזְמִין צִיר קוֹבִיסֵט
וְלַעֲמֹד עַל כֶּסֶא מְסַפִּיק
גְּבֵהָ עִם תְּאוֹרָה מְצַלֶּלֶת
גַּם סָתֵם לְשִׁכְבַּ בְּחֶשֶׁךְ
בְּקוֹיִם חֲדָיִם-כְּלָלִיִּים
בְּרִגַע שֶׁל רְפוּזָה הַצֶּלֶב הוֹפֵךְ
לְפָנֵם רְחוּב שֶׁלֵּל זְבוּגִים
קִדִּים לֶךְ בְּשׁוּבָם

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

שפל (מתכון חדש, מרכיבים ביתיים בלבד) יונדב פרידמן

והיה אם מילה¹ יונדב פרידמן

גהוקים מלוחים של ים באים בלבד, מטגנים את חשיבתך עם נוחות של מות חסילונים בחמאה. חמצן מתבדר בראותך כמו דגל מצממה זרה, מתפרבל בדמך לפני שימשיך לגוף בינים אחר, לרעב לא נודע. מגרד בפרידה, אנחות יבשות מתקלפות מעל לשפתך כמגלה גנוזה, נמסות בבלוטותיה של דממה בסיסית, נפוצה. ערגה צעירה מודדת אותך כפי שמנסים חצאית עפרון חדה בתא הלבשה, עורמת פעימות להחלפה על וו דמעה. למראה תיקו צף בשלולית חשוכה לצדן של אדרות קבע וקלפות חמניה, רשויות פניד משלימות את כל ההכנות לבכי מלא עם אפשרות להארכה. מפשרות ממבטה, עיניך מצנזרות סצנה צמיגית של קרינת ירח מסתרקת במפשעתה, מטאטאות רסיס מקאתי בו נמשיה מפגינים עם זעה חוליגנית כנגד המכתש בטבורה, משתיקות את תאי המחחרת של זכרה דרך הצמדות לפצעיו של נמל סעודי, גוסס מעזובה. חבוט כתאוריה בדבר התפשטותה האינסופית של תשוקה, אפה הולך ומתפדר לכדי גרגיר געגוע על שפת תאנה, יקום אפסים של שברון יחסים ורטיבות באכזבה. ובכל זאת מפלא, כיצד שבריר חול ממתין לטפת אוקינוס בגאות נוראה.

43 / 72

42 / 72

אין מלה אלא מילה. את מסררת את ברוזי עורך באצבעות אנקוליות, מפלגות כביבליוגרפיה של תזה שמנה, ברמיזות לקריה פסנתרנית שלא התממשה. רדיאטור עקשני אוגף את שלטון הקר בחמימות עצלה, אטיית פדיאלית, חופן את חלציו מתוך להט חתרני של מכור להשראות מזינה. את מביטה אל קריצה פרונואידית, אדמה, של גלאי עשן חדור צפיה אלקטרונית לאיש פרימיטיבית, עתיקה. הודעה צפצפנית, טורדנית כקרוכי משפחה, קוטעת את התמקדותך בטרנס מכני של דריכות וחרדה, תולשת את רכונך ברטט תובעני, במסך קורן למגע. את נשאלת 'מתי מגיעה?' בתשוקה גזוזה, בהתכחשות תאונתית לבדידות תעשייתית והסחר בקרבה, משל היית קו אוטובוס ארכני או מונית שרות דחיינית כשיחה ממתינה. את מאזינה להקלדותיו של גשם צעיר, שקוף מימרה, כיצד הן מחטטות בלא מודע של מרזבים אגרנים, מלאי עלים חסויים ותחבושות הגנה, כפסיכואנליטיקאיות מרחקות, חמקמקות בדומה למשיכה. מסרון נוסף רועד על שדתך בפניקה אוטומטית, ערה, מצמרר את שלדה עם סימו שאלה גלמוד, עם הערת נזיפה. כמי שנולדה להיות מרגלת מקראית ברפובליקת בוריה החפשיה, או לולינית חד אופן במהפכת החמצן הגדולה, את לא משיבה לתקיפותו הגנרית של גבר עשוי מזקפה. יש עוד זמן לעדנה, ועינך עצומה.

¹ הכתוב במתי, פרק י"ח, פסוק ט, "ואם עינך תכשילך, נקר אותה", משקף תפיסת מילה רווחת, יותר נכון, מחלת מין נפוצה, ולפיה, עדיף שתעקר את עינך כפי שתולשים שן בינה, במדה וזו מכשילה אותך לפי מיטב הקריטריונים האפנתיים (אשר נקבעים לרב על ידי בעליהן החרוצים של שתי עיניו, תקינות לרוחה) למה מהזה 'הכשלה'. אם תבצעי את ההצעה הכירורגית הנדיבה הזאת עד סופה, תוכלי לבחר לך עין חדשה, נוצרית, פסיכואנליטית, מסתגלת, אהובה וכן הלאה, אך לא את שלך, מעולם לא את שלך, שכן, אותה יש להצניע באשפה. במציאות שכזאת, כדאי לשמר על עין עצומה, עצומה ועצומה.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-



אנתולוגיה לשירה רומנית עכשווית

ערכו: אנדראה סוארה וסבטלנה קארסטאן
תרגמה מהרומנית: גבריאלה שטפן

עולמה של השירה הרומנית העכשווית הינו מגוון ססגוני של דורות, קולות ונקודות מבש פואטיים, עד כדי כך שגם חמישה כרכים שלמים לא ימצו את הנושא במלואו.

האנתולוגיה הנוכחית, אשר נערכה יחד עם המשוררת והעורכת סבטלנה קארסטאן, מנסה להציג מבחר מאוזן של קולות ושל נושאים שנשמעים בשירה הרומנית העכשווית: משיר וידוי אישי של אנג'לה מארינסקו ("עכשיו, כשאת אינך, הרגשת חוסר ערך טורפת אותי, / כמו כלב אני יושבת / על הקבר שלך / וצורחת לירח יותר ויותר חלש") ועד לשיר פוליטי של אלנה וולדאראנו על הקשרים האנושיים ברומניה הקומוניסטית ("היום אנו מגלים שאנשים /

שהאמנו בהם / הלכו מתוך רצונם / ודיווחו על חבריהם למשטר"), ממשוררים מוכרים וותיקים כמו אדלה גרצ'אנו ועד למשוררים חדשים, מתהווים, כמו ראדו ניצסקו.

המשותף לכל המשוררים באנתולוגיה שלפניכם היא האמונה בכוחה הפואטי של הפשטות. בפנייה ישירה, ללא קישושים לשוניים מיותרים, המשוררים הללו מציירים תמונה חזקה ואותנטית של עצמם בפרט ושל החברה הרומנית בכלל.

אנדראה סוארה,
המכון הרומני לתרבות בתל אביב

Poemul cel mai de jos

Angela Marinescu

Din volumul *Probleme personale* (2009)

mamă, simt respirația ta, în ceafă.
sunt, într-un anumit fel, creația ta.
sunt, de fapt, sută la sută, creația ta.
ai fost o extraterestră
ce m-ai determinat să fiu o intraterestră.
am penetrat, cu toată forța, orice.
poezia postmodernă, poezia ludică, poezia tehnică,
poezia postcoitum, poezia catifelată și poezia absconsă
a marilor minți îndopate cu informații abstracte
venite sub formă de raze toxice și radioactive
din zona crepusculară,
mă lasă rece
pentru că sunt handicapată,
ca tine.
am fost un obstacol
programat de tine, mamă.
mi-ai pus la încercare plictiseala și furia.
singurul bărbat pe care l-am acceptat ca bărbat
a fost Alex,
pentru că l-am făcut cu tine, mamă,
din spuma mării neagră ca smoala.
ai stat mereu între mine și poezia mea și de aceea
cei ce mi-au căutat cu lumânarea, în nopțile mele
de față bolnavă, lacrimi de piatră în poezia mea de piatră,
nu au găsit nimic.
pe nimeni nu am iubit așa cum te-am iubit pe tine,
pentru că nimeni nu mi-a dat posibilitatea
să sug lapte hrănitor,
așa cum am supt de la tine,
până la epuizare.
pe nimeni nu am înjurat așa cum te-am înjurat pe tine,
ca la ușa cortului. m-am certat numai cu tine, mamă.
cât de vulgară am putut fi cu tine și numai cu tine, mamă.
acum, că nu mai ești, sentimentul inutilității îmi dă târcoale,
ca un câine stau pe
mormântul tău
și urlu la lună din ce în ce mai stins.

 $\frac{47}{72}$ $\frac{46}{72}$

השירה התחתית ביותר

מתוך קובץ השירה "נושאים אישיים" (2009)

אנג'לה מארינסקו

אמא, אני מרגישה את נשימתך בערפי.
אני, כביכול, יצירתך.
אני, בעצם, מאה אחוז, יצירתך.
היית חוצנית
אשר גרמה לי להיות ארצית.
חדת, בכל כחי, את הכל.
השירה הפוסט מודרנית, השירה השובבנית, השירה הטכנית,
השירה הפוסט משגל, השירה הקטיפתית והשירה העמקה
של המחוח הגדולים המפוצצים במידע אבסטרקטי
בצורה של גלים רעילים ורדיו-אקטיביים
מאזור הדמדומים,
גורם לי להיות אדישה,
כי אני נכה,
כמוך.
הייתי מכשול
מתכנן על ידך, אמא.
העמדת במבחן את השעמום ואת הזעם.
את הגבר היחיד אשר קבלתי אותו כגבר
היא אלכס,
כי עשיתי אותו יחד אתך, אמא,
מהקצף השחר כפפת של הזים.
היית תמיד עמי ושידתי ולכן
אלו שהתאמצו לגלות, בלילותי
פילדה חולה, דמעות אבן בתוך שירתי מאבן,
לא מצאו כלום.
את אף אחד לא אהבתי כמו שאהבתי אותך,
כי אף אחד לא נתן לי את האפשרות
למצץ חלב מזין,
כמו שמצצתי ממך,
עד תשישות.
את אף אחד לא קללתי כמו שקללתי אותך,
קללות נמרצות. התוכחתי רק אתך, אמא.
כמה וולגרית הייתי אתך ורק אתך, אמא.
עכשו, כשאת אינך, הרגשת חסר ערך טורפת אותי,
כמו כליב אני יושבת
על הקבר שלך
וצורחת לירח יותר ויותר חלש.

Provinciala

Adela Greceanu

Îmi lipsește cu desăvârșire talentul de a fi femeie.
 Sînt o provincială vizavi de dragoste.
 Folosesc mai mereu cuvintele altora
 când trebuie să vorbesc.
 Sînt o provincială vizavi de limbaj.
 De obicei prefer să stau în garsoniera mea de 18 mp și
 să mă uit pe geam de la etajul opt.
 E bine că nu sunt nevoită să spun ce văd și
 ce gîndesc.
 Dacă m-ar privi cineva din spate,
 ar vedea o spinare de femeie sau de fetiță,
 pe care atîrnă o coamă de păr brun.
 Pe străduța care desparte blocul de cimitir,
 trec dintr-odată patru, cinci, șase oameni pe biciclete.
 Viteză. Soare.
 Șapte, opt.
 În cimitir au înflorit castanii.
 Provinciala de mine vede toate astea,
 dar nu-i nimeni acolo să o privească din spate,
 cum stă acolo, cu spinarea ei de femeie sau de fetiță,
 nemișcată.

$$\frac{49}{72}$$

$$\frac{48}{72}$$

הפרובינציאלית

אדלה גרצ'אנו

קָסֵר לִי בְּהַחֲלֵט הַכְּשָׁרוֹן לְהִיּוֹת אִשָּׁה.
 אֲנִי פְּרוֹבִינְצִיָּאלִית לְגַבִּי אֶהְבֶּה.
 כְּמַעַט תָּמִיד אֲנִי מְשַׁתְּמֶשֶׁת בְּמַלִּים שֶׁל אֲחֵרִים
 כְּשֶׁאֲנִי צָרִיכָה לְדַבֵּר.
 אֲנִי פְּרוֹבִינְצִיָּאלִית לְגַבִּי שִׁפְהָ.
 בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֲנִי מַעֲדִיפָה לְהִשָּׂאֵר בְּדִירְתִי בֵּת 18 מ"ר
 וּלְהִסְתַּכֵּל מֵהַחֲלוֹן מִקוֹמָה 8.
 טוֹב שֶׁאֲנִי לֹא חֲיַבְת לְסַפֵּר מָה אֲנִי רוֹאָה
 וּמָה אֲנִי חוֹשֶׁבֶת.
 אִם הָיוּ מְסַתְּפָלִים אֵלַי מֵאַחֲרָה,
 הָיוּ רוֹאִים גַּב שֶׁל אִשָּׁה אוֹ יְלָדָה,
 שֶׁעָלְיוּ תְלוּיָה צְמַח חוּמָה.
 בְּסַמְטָה שֶׁבִּין הַבְּנִין לְבֵית הָעֵלְמִין,
 פָּתְאִם עוֹבְרִים אַרְבָּעָה, חֲמֵשָׁה, שֵׁשָׁה אֲנָשִׁים עַל אוֹפְנִים.
 מְהִירוֹת. שִׁמְשֵׁ.
 שִׁבְעָה, שְׁמוֹנָה.
 בְּבֵית הָעֵלְמִין פָּרְחוּ הָעֵרְמוֹנִים.
 הַפְּרוֹבִינְצִיָּאלִית שֶׁבְּתוֹכִי רוֹאָה אֶת הַכֵּל,
 אֲבָל אֵין אִף אֶחָד שֶׁיִּסְתַּכֵּל אֵלַיָּה מֵאַחֲרָה,
 אִידֵךְ שֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת שָׁם, עִם גַּב שֶׁל אִשָּׁה אוֹ יְלָדָה,
 וְלֹא זָזָה.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Noile dimineți

Dan Coman

Din volumul *dicționarul mara*

de câteva ori pe săptămână sunt niște dimineți noi
dimineți care seamănă bine de tot cu oricare altele
doar că nu depășesc un metru înălțime

un fel de cuburi educative pentru copiii de pînă la un an

aici nu mai încape cafeaua
tutunul nu mai iese din gură iar
dragostea noastră stă ca o vacă-ntre noi
și ne umple de păr

pe aici se plimbă mara
și pe aici plimbă ea tot soiul de corpulețe
pentru care aerul e doar o jucărie de băgat iute-iute în nas

acestea sunt diminețile noi
și de-a lungul lor se rostogolește laptele praf
și de-a latul lor ticăie neîncetat soarele chicco

acestea sunt diminețile noi

la un metru deasupra lor
trupurile noastre mari plutesc deja cu burțile-n sus

הבקרים החדשים

דן קומאן

מתוך קובץ השירה "המילון של מרה התינוקת" (2009)

כמה פעמים בשבוע יש בקרים חדשים
בקררים אשר דומים טוב-טוב לאחרים
אלא רק שהם לא יותר מגבה של מטר

סוג של קביות חנוכיות עבור ילדים עד גיל שנה

כאן אין מקום לקפה
השבק לא יוצא מהפה
ואהבתנו עומדת כמו פרה בינינו
ומפזרת שער.

פה מסתובבת מרה התינוקת
עם כל מיני גופים קטנים
שעבורם האויר הוא רק צעצוע להכניס מהר-מהר לאף

אלו הבקרים החדשים
ולארכם מחגלגלת אבקת החלב
ולרחבם מטקטקת ללא הפסקה השמש צ'יקו

אלו הבקרים החדשים

מטר מעליהם
גופינו הגדולים צפים כבר עם הבטן למעלה

$\frac{51}{72}$

$\frac{50}{72}$

România. fin de siècle (fragment)

Elena Vlădăreanu Din volumul *europa.zece cîntece funerare* (2005)

*cunosc în sfîrșit ticăloșia oamenilor blînzi
cunosc acești oameni cu mîini umede și
rotunde, gata să mîngîie pe fiecare*

sînt zile în care
oricare dintre noi
poate fi inconsecvent și meschin.
hotărîrea de a nu muri
de a rezista
am luat-o și noi
copiii mizeriei
vinovați de a ne fi născut
între două secole
între o coadă la carne
și una la ouă
de crăciun nouă ni s-au arătat
oameni făcuți zob în direct
am crescut în burta cîinelui
care în noaptea aia
s-a îndopat cu creier proaspăt
astăzi aflăm că oameni
în care am crezut
au mers de bunăvoie
și și-au dat prietenii pe mîna securității
trădarea vrea să devină modelul nostru
ne dă lecții de bună purtare:
nu faceți sex nu vă drogați
nu scrieți cuvinte porcoase
fiți metafizici
nu vă sinucideți
nu vă ucideți părinții

așteptăm cuminți
ca viața noastră
să ia drumul hîrtiei

רומניה. Fin de siècle (פרגמנט)

אלנה ולדארֶאנו כמתוך קובץ השירה "אירופה. 10 שירי לווייה" (2005)

סוף סוף אני מכירה את אכזריות האנשים הטובים
אני מכירה את האנשים האלו עם הידיים הרטבות
והעגלות, המוכנים ללשף את כל אחד

לשנם זמים שבהם
כל אחד מאתנו
יכול להיות סותר וקטנוני.
החלטה היא לא למות
אלא להחזיק מעמד
החקבלה גם על ידיו,
ילדי העליבות,
האשמים בלדתם
בין מאות עשרות שנים
בין תור לבטר
לבין תור לביצים.
בחג המולד הראו לנו
חסול אנשים בשדור חי
גדלנו בבטן הפלב
שבאותו לילה
לל מח טרי
היום אנו מגלים שאנשים
שהאמנו להם
הלכו מתוך רצונם
ודווחו על חבריהם למשטר
הבגידה באה להיות לנו כדגמא
היא מלמדת אותנו התנהגות טובה:
אל תעשו סקס אל תקחו סמים
אל תכתבו מלים גסות
תהיו מטאפיזיים
אל תתאבדו
אל תהרגו את הוריקם

מחכים בשקט
שחיינו
ימשיכו על הנזיר

$\frac{53}{72}$

$\frac{52}{72}$

Durerea e o limbă străină

Răzvan Țupa

הכאב הוא שפה זרה

ראזבן צופה

DUREREA E O LIMBĂ STRĂINĂ un corp românesc știe să nu aleagă i se pare că atunci n-ar putea să-și mai scuze durerile comode pentru asta stai aici întârzie cu tot corpul tău poți să fii un breloc sau un abțibild și într-o zi toată muzica respirației o să dispară de la sine sau invers cu mâinile pregătite să primească liniștea ca pe un sandviș am stat în autogară până mi-a venit să plâng aerul avea gustul frunzelor proaspete pregătisem tot; oamenii erau la locul lor nu aveam decât să privesc hoardele ultra-rapide ale seriei se gândeau ce bucată din mine să consume mai întâi nici nu credeau când m-am ridicat cu pași liniștiți să-mi văd de treabă în limba mea maternă ca pe un skateboard

CUVINTE câte lucruri care să merite altceva decât atenția iar asta este chiar scuza cea mai bună pentru a păstra distanța pentru a inventa exact spațiul de care este nevoie ca să nu mai fie vorba despre tine și despre lucrurile pe care le fac în continuare ca o pauză în protestul continuu al lumii în greva inerției în gura lucrurilor care nu înghit nimic doar tac și ar fi suficient dar devin o rană care nu are margini decât în jurul tău și uneori rana asta începe să se topească în tine și îi spui dragoste

55
72

הכאב הוא שפה זרה גוף רומני יודע שלא לבחור נראה לו שאז הוא לא היה יכול לסלח על הכאבים הנוחים לכן אתה יושב כאן אתה מאחר עם כל הגוף שלך אתה יכול להיות מחזיק מפתחות או מדבקה ויום אחד כל מוזיקת הנשימה תעלם בכתח עצמה או להפך עם הידיים המוכנות לקבל את השקט כמו קריד ישבתי בפתנה המרעזית עד שכמעט בכיתי לאויר היה טעם של עלים טריים הכנתי את הכל; האנשים היו במקומם נשאר לי רק להסתכל לקבוצות המהירות של הערב חשבו על איזה חלק ממני לאכל קדם אפלו לא חשבו כשקמתי בצעדים רגועים כדי לחזור לעיני בשפת האם שלי כמו סקטבורד

מלים כמה דברים שמגיע להם משהו אחר מלבד תשומת הלב אף זה התרוץ הטוב ביותר כשיש לשמור מרחק כדי להמציא בדיוק את ההלל אשר צריך כדי שלא נדבר יותר עליך ועל הדברים שאני ממשיך לעשות כמו הפסקה מההתנגדות המתמשכת של העולם בהפגנת האדישות בפה הדברים אשר לא בולעים שום דבר אלא רק שותקים וזה היה מספיק אבל הם הופכים לפצע ללא גבולות מלבד מסביבה ולפעמים הפצע מתחיל להמס בתוכך ואת קוראת לזה אהבה

54
72

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-



α

Domnica Drumea
-----din volumul *Vocea* (2014)

α

מתוך קובץ השירים "הקול" (2014)

דומניקה דרומא

Ambiția mea e eșecul

שאיפתי הוא הפשלון

Înainte printre victoriile celorlalți
ca printr-o colonie de meduzeאני מתקדמת בין נצחונות האחרים
כמו בין קבוצת מדוזותnimic care să mă orbească
și să mă distrugăשום דבר לא מסנוור
והורס אותיprogramată să bifez doar răspunsurile greșite
întorc spatele
miei și adepților eiאני מתכננת לבחר רק את התשובות הלא נכונות
ואני מסובבת את הגב
לרחמים ולאזהדיהîmi fixez o țintă anonimă
în mișcare
tot mai crudă
și mai deviantăאני בוחרת מטרה אנונימית
בתנועה
יותר ויותר אכזרית
יותר ויותר סוטהfolosește-mi corpul
sufflă aer cald peste mineתשתמש בגופי
תנשף עלי אור חם $\frac{59}{72}$ $\frac{58}{72}$

א

א

*Domnica Drumea*din volumul *Vocea* (2014)

מתוך קובץ השירים "הקול" (2014)

דומניקה דרומא

am nevoie de un mediu ostil
ca să mă dezvolt
caut o voce
matură și eficientăאני חִיבֶת סְבִיבָה עוֹיֵנֶת
כְּדֵי לְהִתְפַתַח
אני מְחַפֶּשֶׁת קוֹל
בוֹגֵר ומוֹעִיל

discursul critic îmi face greață

השִׁיחַ הַקְרִיטִי מְגַעִיל אוֹתִי

mă supun la nesfârșit
aceluași interogatoriuעַד אֵין-סוֹף אֲנִי נִכְנָעַת
לְאוֹתָהּ הַחִקְיָרָהcum să trec de forțele de ordine
cum să mă lamentez mai tareאֵיךְ לְהִתְגַבֵּר עַל כַּחוֹת הַמְשֻׁטָּרָה
אֵיךְ לְהִתְאַבֵּל יוֹתֵר חֲזָק $\frac{61}{72}$ $\frac{60}{72}$

Raport

דיווח

Svetlana Cârstean

סבטלנה קארסטאן

În vara anului 1989, fetele de la Litere au depus jurământul și doamnele căpitănele le-au împodobit puștile cu garoafe.

בְּקִיץ 1989, הַבָּנוֹת מֵהַפְּקוּלְטָה לְפִילוֹלוֹגְיָה נִשְׁבְּעוּ וְהִמְפַקְדוֹת קִשְׁטוּ אֶת נִשְׁקֵיהֶן בְּפָרְחִים.

În vara anului 1989, am tras pentru prima dată cu pușca, dar cel mai tare mi-a fost frică de recul.

בְּקִיץ 1989, יָרִיתִי לְרֵאשׁוֹנָה, אֲךָ הִכִּי פְּחָדָתִי מֵהִרְחָע. הַשְׁתַּזְפָּתִי בְּשִׂדָה הַקָּרֵב, בֵּין קֶצֶה הַמְכַנְסִים לְבֵין קֶצֶה מַגְפֵי הַצָּבָא שֶׁמִּהְיָ לִי קַעְקוּעַ מְבֻרָנָזָה.

În vara anului 1989, m-am bronzat pe cîmpul de luptă, între tivul pantalonilor kaki și marginea bocancului aveam un tatuaj permanent din bronz.

בְּחֹרֶף 1989, הֵייתִי בְּחַפְשָׁה, בֵּין 16 ל-28 בְּדִצְמֵמֶר קִרְאתִי אֶת הַסְּפָרִים "גַּם אֶתְמוֹל יְהִיָּה יוֹם" מֵאֵת מִירְצ'אָה נְדִלְצ'י וְ-"הַחֲלוּם" מֵאֵת מִירְצ'אָה קֶאֶרְטְאֶרְטְקוּ.

În iarna anului 1989 eram plecată în vacanță, între 16 și 28 decembrie am citit cărțile Și ieri va fi o zi de Mircea Nedelciu și Visul de Mircea Cărtărescu.

בְּחֹרֶף 1990, ב-18 לְפֶבְרואֶר, חֲגַגְתִּי אֶת יוֹם הַלְדָּת ה-21 שְׁלִי בְּכַכַּר הַנְּצַחוֹן, עֲשִׂיתִי אֶת הַרְאִיוֹן הָרֵאשׁוֹן שְׁלִי עִבּוֹר מְגִזִין הַסְּאִטִירָה "קֶאֶצְאֶבְנֶקוּ", אֲךָ הַרְאִיוֹן לֹא יָצָא לְאוֹר אֲךָ פְּעַם.

În iarna anului 1990, pe 18 februarie, împlineam 21 de ani în Piața Victoriei, făceam primul reportaj pentru revista Cațavencu. Reportajul nu a fost publicat niciodată.

$\frac{63}{72}$

$\frac{62}{72}$

מ-18 לְפֶבְרואֶר עַד 2 לְנוֹבֵמְבֶר 2015 הֵייתִי בְּהַפְגָּנוֹת יוֹתֵר מ-20 פְּעַם בְּכַכַּר הַנְּצַחוֹן.

Din 18 februarie 1990 pînă în 2 noiembrie 2015 am manifestat de peste 20 de ori în Piața Victoriei.

מ-20 לְמָאי 1990 עַד 16 בְּנוֹבֵמְבֶר 2014 הֵייתִי בְּבַחֲרוֹת יוֹתֵר מ-10 פְּעַמִּים.

בְּקִיץ 2012 רָאִיתִי אוֹתָךְ לְרֵאשׁוֹנָה. הָיָה מְאֹד קָר.

Din 20 mai 1990 pînă în 16 noiembrie 2014 am votat de peste 10 ori.

בְּקִיץ 2012

רָאִיתִי אוֹתוֹ לְאַחֲרוֹנָה.

În primăvara anului 2012 te-am văzut pe tine pentru prima oară. Era foarte frig.

הָיָה בֵּין פְּרָחִים

עַל שְׁטִיחַ צְבָעוֹנִי מְבוֹקוּבִינָה.

În primăvara anului 2012

l-am văzut pe el pentru ultima oară.

Era printre flori

pe un covor colorat din Bucovina.

Atunci când cad obiectele se înmulțesc

Vasile Leac

când te întorci din teritoriul protejat
și călduros decorat cu vegetația tunsă
fii atentă la drumul lipsit de marcaje
arborii din decor nu-ți spun mare lucru
ești numai tu acolo și haina de protecție

prietenii lui mincinoși care simulează
jovialitatea te urmăresc de la distanță tu
prefă-te că nu-i observi după un timp vor
renunța grăbește-te și fii atentă la semnale
câinii au adus deja o parte din probe aici pe

ghețar pe mine m-au înfășurat în mocheta
corporației când ajungi aici deschide ușa
magaziei vezi tu ceva de tăiat aruncat pe
jos taie sfoara și scoate-mă afara pe zăpadă
acum fugi repede la stație și te salvează

$\frac{65}{72}$

$\frac{64}{72}$

כשאר החפצים נופלים, הם מתרבים

ואסילה לאק

כְּשֶׁתִּחְזְרִי מֵהַשְּׂטַח הַשְּׂמוּר
וְהַחֵם הַמְקֻשָּׁט עִם הַצְּמִיחָה הַקְּצוּצָה
שִׁימִי לֵב לְדַרְךָ לְלֹא תִמְרוּרִים
הָעֵצִים שְׂרוּאִים בְּנוֹף לֹא אוֹמְרִים לְךָ הַרְבֵּה
רַק אֶת וְהַסְרָבֵל שֵׁם

חֲבָרְיוֹ הַשְּׂקֵרָנִים אֲשֶׁר מְזַיְפִים עֲלִיזוֹת
מִתְבּוֹנְנִים בְּךָ מִרְחוֹק
תִּתְנַהֲגִי כְּאִלּוּ אֶת לֹא רוֹאָה אוֹתָם
אֲחֵרֵי כְּמָה זְמַן הֵם יוֹתְרוּ
תִּמְהָרִי וְשִׁימִי לֵב לִסְיַמָּנִים
הַכְּלָבִים הַבִּיאוּ כְּבֵר חֶלֶק מֵהַהוֹכָחוֹת כְּאִן

עַל הַקְּרוֹחוֹן עֵטְפוּ אוֹתִי
בְּשִׂטְיִחַ הַמְשֻׁרָד כְּשֶׁתִּגְיַעִי לְכֹאן תִּפְתָּחִי אֶת דְּלֶת
בְּמַחְסֹן תִּרְאִי מִשֶּׁהוּ שֵׁיט לְחַתֵּךְ זְרוּק עַל הַרְצָפָה
תִּחְתְּכִי אֶת הַחוּט וְתוֹצִיאִי אוֹתִי הַחוּצָה אֶל הַשֵּׁלֶג
עֲכָשׁוּ רוּצֵי מֵהַר לַתְּחִנָּה וְחֲצִילִי אֶת עֲצָמְךָ

Să nu credeți

Claudiu Komartin

Să nu credeți ce s-a spus despre acea dimineață
eu chiar am vrut să dau la o parte perdelele
împunse de lumina ascuțită și foșnitoare
când pojghița de somn s-a subțiat și-a plesnit
mi-ar fi trebuit o valiză să mă adun
dintre așternuturile boțite scânceam ca o ceapă
frecată cu multă sare într-un pumn
de salahor ce așteaptă intrarea în schimb.

Ce mă aștepta dincolo? Ce mai era pentru mine?
Frumusețile din cataloage, mândria albumelor
softporn, prinse în carapacea lor de prejudecăți
și blănuri sintetice? Amintirea sirenei de la
uzina de frig? Funigeii? Estetica?

Să nu credeți nimic din ce se spune despre dimineți
și despre muncitorii vânjoși cu piepturile numai
ochi și urechi: toate astea s-au dus.

$$\frac{67}{72}$$

$$\frac{66}{72}$$

אל תאמינו

קלאודיו קומרטין

אל תאמינו למה שאמרו על הבקר ההוא
אני באמת רציתי לפתח את הוילונות
עם אור שחודר פנימה, חד ורועש,
כאשר קרום השנה נהיה דק ופרץ
הייתי צריך מזודה כדי לאסוף את עצמי
מבין המצעים המקומטים;
צרחתי כמו בצל משפשוף עם מלח באגרופו של פועל
אשר מחכה למשמרתו.

מה חכה לי בצד השני? מה נשאר לי?
היפי מהקטלוגים, גאות אלבומי
הפורנו הרך, הכל במלפדת של דעות קדומות
ופרוות סינתטיות? הזכרון עם האזעקה
ממפעל הקור? קורי עכביש? האסתטיקה?
אל תאמינו למה שאמרו על הבקרים האלו
ועל הפועלים הקשוחים
והשרירים – כל זה הלך.

No Man's Land Art

Sorin Gherguț

Călătoriile sînt, în general, de două feluri: în interiorul granițelor și în afara lor. Cineva poate, totuși, dori să călătorească pe granițe, de-a lungul lor. Dar pentru asta trebuie, în principiu, să porți armă, o uniformă specială și să te numești grănicer. Grănicerii circulă însă pe o singură graniță – o singură secțiune, de regulă. Cu anumite aprobări, presupunem că ar fi posibil, dacă ești de încredere, să parcurgi mai multe granițe, la rînd. Dar nu sînt multe lucruri de văzut pe o graniță. Sînt unele care prezintă, se spune, o importanță strategică. Uneori poți întîlni oameni cu o viață interesantă: contrabandiști, călăuze.

Clipă de clipă o nouă plăcere respectiv spaimă

Fiecare clipă e o nouă plăcere (indiferent ce se-ntîmplă în ea). Intensitatea plăcerii crește exponențial cu fiecă clipă ce trece. Și – pe de altă parte – chiar dacă timpul s-ar opri în loc, plăcerea ar continua, cumva, inimaginabil dar adevărat, să crească. Înlocuiește plăcerea cu frica: Fiecare clipă, o nouă spaimă. Frica sporește exponențial cu fiecă clipă ce trece. Și chiar dacă, pe de altă parte, timpul s-ar opri, în loc, frica ar continua cumva să crească, de negrăit dar galbenă și indicibilă și reală.

Obo Rex

nu sînt nici urît, nici tîmpi
sînt doar permanent obosit

dar voi dormi
și cînd mă voi trezi

adevăr grăiesc
pe mulți am să uimesc

No Man's Land Art

סורין גֶרְגוּץ

המסעות הם, בדרך כלל, משני סוגים: בתוך הגבולות ומחוץ להם. שתכן שמישהו ירצה לבצע מסע בתוך הגבולות – לארץ ורחבון. אך לצורך זה חבים בעקרון לשאת נשק, ללבש מדים מיחידים ולקרא לעצמך "שומר גבול". שומרי הגבול מסידים בגבול אחד בלבד – קטע יחיד, בדרך כלל. עם אשורים מסומים, ננים שיהיה אפשרי, אם סומכים עליה, לסיר כמה גבולות ברצף. אבל אין הרבה מה לראות בגבול. אומרים, ישנו כאלו בעלות חשיבות אסטרטגית. לפעמים נתן לפגש אנשים עם חיים מענינים: מבריחים או מדריכים.

כל רגע תענוג חדש – כלומר פחד

כל רגע הוא תענוג חדש (לא חשוב מה קורה בו). עצמת התענוג עולה באופן משמעותי בכל רגע שעובר. ומצד שני, אפלו שהזמן יעצר, התענוג היה ממשיך איכשהו לעלות. לא שתכן אבל זה אמתי. תחליף את התענוג עם הפחד: כל רגע, פחד חדש. הפחד מתחזק באופן משמעותי בכל רגע שעובר. ואפלו אם, מצד שני, הזמן יעצר, הפחד היה ממשיך איכשהו לעלות, בל ישער, אבל צהב ובל יתאר ואמתי.

Obo Rex

אינני מכער או טפיש
אלא רק מתש תמידית

אבל אני ישן
וכשאתעורר

אדבר אמת
ואת הרבה אדהים.

משוגעת קטנה

ראדו ניטסו

Mică nebună

Radu Nițescu

Îți citesc și atît de frumos, ca un fard glossy,
 îți sclipește la ochi nebunia. A trecut vara,
 ca lanul de porumb văzut din mașină,
 a trecut ziua, ca musca amețită de soare,

un somn de lăcustă, drogurile din Haga
 în penarul-văcuță, telecomanda,
 antologia poezilor din Insulele Canare
 Hermano mar, he vuelto – și dacă prin

Santa Cruz de La Palma n-o să te plimbi
 niciodată, cînd vii acasă culege o pietricică
 dintr-un loc de primejdie, orașul abundă
 și poate că e bucurie în asta.

Îți citesc și atît de frumos îți sclipește la ochi
 nebunia. Ții mîinile pe genunchi, aș vrea
 să te văd adunînd racii sălbatici din răgălie,
 cît mai departe de parcurile de-aici,

unde spre ziuă îmbobocește la băncuță tristețea,
 ne face mici și ne înghesuie unul în altul.

Ce treabă și asta, să crești îndesînd
 în plămîn și în inimă, să descoperi că
 încăpe mai mult ca-ntr-un 747
 &

ce treabă și asta, să nu știi dacă ceața
 vine din Londra sau dinăuntru,
 să-ți întrebi vecinul, nea Petrică,
 spune-mi și mie, afară e ceață?
 Și dacă e, să te bucuri,
 și dacă nu, să te bucuri mai tare.

אני מקריא לך וְכֵל כָּף יָפָה, כְּמוֹ צִלְלִית מְבַרִיקָה,
 זוֹהַר בְּעֵינֶיךָ הַשְּׁגָעוֹן.
 הַקִּיץ עָבַר, כְּמוֹ שְׂדוֹת תֵּיֶרֶס חוֹלְפוֹת מִמְהִירוֹת הָאוֹטוֹ
 הַיּוֹם עָבַר, כְּמוֹ זְבוּב מְסַחֵר מֵהַשֶּׁמֶשׁ,

שְׁנָה שֶׁל אֲרָבָה, הַסַּמִּים מֵהָאֵג
 בְּקִלְמֵר בְּצוֹרֵת פָּרָה, הַשֵּׁלֶט,
 אַנְתוֹלוֹגִית הַמְשׁוֹרָרִים מֵהָאִיִּים הַקְּנָרִיִּים
 Hermano mar, he vuelto – וְאִם לֹא

וְאִם לֹא תִטְיִלִי בְּסִנְטָה קְרוֹס דֵּה לֵה פִלְמָה
 אֵף פַּעַם, כְּשֶׁתַּחֲזְרִי הַבִּיָּתָה קַחִי אֶבֶן קִטְנָה
 מִמְקוֹם מְסָכָן, הָעִיר בְּשִׁפְע
 וְאוֹלִי יֵשׁ שְׂמֵחָה בָּזָה.

אני מקריא לך וְכֵל כָּף יָפָה זוֹהַר בְּעֵינֶיךָ
 הַשְּׁגָעוֹן. יְדִיךָ עַל הַבְּרָכִיִּים, הִיִּיתִי רוֹצֵה
 לְרִאוֹת אוֹתָךְ אוֹסֶפֶת סְרִטְנֵי בַר מְשִׁפֵּת הַנְּהָר,
 רְחוֹק יוֹתֵר מֵהַפְּאָרְקִים כָּאוֹ,

שְׁבָהֶם, לְקִרְאֵת הַבְּקָר, הָעֵצִים פּוֹרַח עַל הַסִּפְסָל הַקָּטָן,
 הוֹפֵךְ אוֹתֵנוּ לְקִטְנִים יוֹתֵר וּמְצַמֵּיד אוֹתֵנוּ.

איֶזָה מִין דְּבַר זֶה וְלֵהֲעֵמִיס פְּגִימָה
 לְחוֹף הַרְאוֹת וְהַלֵּב,
 לְגִלוֹת שְׁנִכְנָס יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּמִטוֹס 747
 &

איֶזָה מִין דְּבַר זֶה, לֹא לְדַעַת הָאֵם הָעֶרְפֵּל
 בָּא מְלוֹנְדוֹן אוֹ מִבְּפִנִּים,
 לְשָׂאֵל אֵת הַשָּׂכּוֹ, אֲדוֹן פִּטְרוֹס,
 "תִּגִּיד לִי, יֵשׁ עֶרְפֵּל בַּחוּץ?"
 וְאִם יֵשׁ – לְשִׂמְחָה,
 וְאִם אֵין – לְשִׂמְחָה עוֹד יוֹתֵר.

 $\frac{71}{72}$ $\frac{70}{72}$

Nordul e o stare de spirit

Gabi Eftimie

*Copiii Noi s-au născut la nouă luni după Marea Pană de Curent.
Există oameni care stau cu lumina stinsă de dragul lor și-și usucă
părul peste noapte.
(Viktor Johansson)*

în raport cu cei de acasă, am devenit exact ce ai prezis,
o cîrțiță intelectuală
și am marele privilegiu de a mă fi putut retrage în beciul cu molii

probabil că o să ți se pară spectaculos, dar la noi sună și acum
sirena care îi avertiza
pe marinari de o furtună imensă și vuietul se aude din boxe mari prin
tot orașul
în fiecare lună, în prima zi de marți, la aceeași oră
e o balenă monstruoasă care plînge,
e vocea aruncătorului de flăcări:
"te-ai născut, acum pregătește-te să mori!"

ce pot să fac, închid toate ferestrele și încep să număr:

în orașul ăsta sînt un bărbat mușchiulos cu capul spart și nasul plin
de sînge,
refugiat în holul unui hotel,
un elev de nota patru, urcat pe grindă ca să-și sperie profesorul
un vînzător de căpșuni care-și dezmoște picioarele pe tarabă
o tipă grasă care vorbește o limbă slavă și transpiră de zor pe
coreografie alături de suratele ei de la zumba

הצפון הוא מצב הרוח

גבי אפטימיה

הילדים החדשים נולדו 9 חודשים אחרי הקצר החשמלי הגדול.
ישנם אנשים שמשאירים אור דלוק למענם ומיבטים את השער בליקה.
(ויקטור יוהנסון)

בהשואה לקרובי המשפחה, אני נהייתי בדיוק את מה שחזית,
חפרפרת רוחנית
בעלת הפריבילגיה להמלט למרתף עם חרקים

יתכן שזה נראה מעניין, אבל אצלנו גם עכשו שומעים את ההזעקה אשר
היתה מזרה
את הימאים מסערה ענקית שרעשה נשמע ברמקולים גדולים ברחבי העיר,
כל חודש, ביום השלישי הראשון, באותה השעה
כמו לוחות מפלצתי שבוכה,
קולו של זורק הלהבים:
"נולדת, עכשו תתכונני למוות!"

מה אעשה? אני סוגרת את כל החלונות ומתחילה לספור:

בעיר הזאת אני גבר חזק ושרירי עם ראש שבור ודם באף,
שמצא מקלט בפרוזדור של בית מלון,
אני תלמיד לא מצטיין מוכן להפחיד את המורה,
אני מוכר תותים שונח כשרגליו על דיכון הבסטטה,
אני אשה שמנה דוברת שפה סלאבית ומזיעה הרבה
לצד אחיותיה תוך כדי רקוד הזומבה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-



הבה לאור

שגיא אלנקוה
מוחלת-ים של להיות עצמו

-
יואב עזרא

-
עודד כרמלי
החיים לא ראויים לחיים

-
סער יכין
קיתונות וקבין

HavaLeHaba.co.il

הוצאה לאור חדשה ומוארת מבית הבה להבא



the 1990s, the number of people with a disability in the United States has increased by 25% (U.S. Census Bureau 1997).

As a result of the increase in the number of people with disabilities, the need for accessible information has become more acute. The National Center for Accessible Information (NCAI) has estimated that 10% of the population has a disability that may affect their ability to access information (NCAI 1998).

The purpose of this study was to determine the information needs of people with disabilities.

The study was conducted in two phases. The first phase was a literature review.

The second phase was a survey of people with disabilities. The survey was conducted in two parts.

The first part of the survey was a questionnaire that asked about the respondent's demographic information, their disability, and their information needs.

The second part of the survey was a focus group discussion. The focus group was conducted with six people with disabilities.

The results of the survey are presented in this paper. The first part of the paper discusses the literature review.

The second part of the paper discusses the survey results. The third part of the paper discusses the implications of the study.

The fourth part of the paper discusses the conclusions of the study.

The fifth part of the paper discusses the limitations of the study.

The sixth part of the paper discusses the future research.

The seventh part of the paper discusses the acknowledgements.

The eighth part of the paper discusses the references.

The ninth part of the paper discusses the appendix.

The tenth part of the paper discusses the contact information.

The eleventh part of the paper discusses the author's biography.

The twelfth part of the paper discusses the author's address.

The thirteenth part of the paper discusses the author's phone number.

The fourteenth part of the paper discusses the author's fax number.

The fifteenth part of the paper discusses the author's e-mail address.

The sixteenth part of the paper discusses the author's website.

The seventeenth part of the paper discusses the author's research interests.

The eighteenth part of the paper discusses the author's research experience.

The nineteenth part of the paper discusses the author's research awards.

The twentieth part of the paper discusses the author's research publications.